

DISCURSOS DE L'ACTE INAUGURAL DE LA COMMEMORACIÓ DEL 125è ANIVERSARI DE LES BASES DE MANRESA (Saló de Sessions de l'Ajuntament de Manresa, 24 de març de 2017)

CARLES PUIGDEMONT

President de la Generalitat de Catalunya

Moltíssimes gràcies dobles: per convidar-me a assistir a aquest acte i sobretot, sobretot, per la vostra implicació en la que és una efemèride efectivament amb epicentre a Manresa, però que també coneixeu i valoreu —i us en sentiu orgullosos— que irradia el conjunt del país. A més, és una celebració amb la qual el Govern de Catalunya també se sent molt, i molt i molt, lligat i compromès.

S'ha dit, i ho vull repetir perquè crec que és important que ho retinguem, que les Bases de Manresa representen l'entrada, i d'alguna manera el despertar, del catalanisme polític en la modernitat, en la concepció moderna de la manera de governar-se. Una manera de governar-se que passava aleshores i passa avui per autogovernar-se. I en aquell moment ja, cent vint-i-cinc anys enrere, anticipant-se al que després seria la versió que donarien la Societat de Nacions o les Nacions Unides a l'irrenunciable dret a l'autodeterminació dels pobles. Era, de fet, un dret a l'autodeterminació *avant la lettre*.

El dret a l'autodeterminació que efectivament ha marcat, i de quina manera, l'esdevenir del món al llarg del segle xx, i que el continua marcant en l'actualitat. I que, de fet, va revolucionar el món del qual venim, del qual són filles la Catalunya moderna i la Catalunya del futur.

En aquest sentit, crec que també és bo que aprofitem l'efemèride, i qualsevol ocasió que tinguem, per recordar que el catalanisme ha estat —i ho podem acreditar tot aquest temps— i és una actitud davant del país i davant del món, una actitud que procura —i s'hi compromet— que el progrés del país tingui una doble vocació. La primera, una insubornable i irrenunciable interrelació amb el nostre entorn i amb el món, convençut, el catalanisme, que els problemes del món són els nostres problemes. Tant se val si fa cent vint-i-cinc anys del sufragi universal, de l'educació..., com si parlem avui del canvi climàtic, de les crisis humanitàries, etc.

Però, ahora, amb una activa, i jo diria que sana, obsessió per adaptar els corrents i els factors transformadors de la societat al nostre país i procurar que Catalunya no es desenganxés mai de cap dels corrents transformadors, de vegades revolucionaris, que condicionaven el món, per exemple, les revolucions industrials, i ara, les tecnològiques. Una clara vocació d'incardinar Catalunya en cadascuna de les revolucions que sabíem que canviaven el món. Les avantguardes

culturals i creatives. Tant se val si parlem de poesia, de pintura, d'arts visuals... com, si voleu, de gastronomia. Sempre una clara vocació de ser-hi present i de liderar les avantguardes creatives. I també, com no podia ser d'una altra manera, totes les innovacions polítiques que des del catalanisme s'ha albirat que canviarien el món, entre les quals, precisament, el dret a l'autodeterminació.

Per tant, fa com a mínim cent vint-i-cinc anys que en aquest país acreditem d'una manera decidida una voluntat d'autogovern. Però també en fa com a mínim cent vint-i-cinc —de fet, són exactament cent vint-i-dos— que rebem respostes similars. Perquè l'any 1895, com a conseqüència dels ecos que van començar a sortir d'aquest epicentre que era el Saló de Sessions de l'Ajuntament de Manresa, en el debat al Congrés dels Diputats ja hi era ben present tot aquest ressò.

Us llegiré una transcripció d'una comissió específica encarregada «de crear una penalidad por los delitos del separatismo». Un dels acords d'aquesta comissió, precisament de 1895, era el d'estudiar «la forma de introducir en el código penal un artículo que defina y castigue el delito de separatismo de la manera más concreta, a fin de evitar que la ley sirva de arma política para los partidos».

Per tant, cent vint-i-cinc anys de propostes i quasi els mateixos de respostes idèntiques.

Avui, d'alguna manera, sabem que aquelles bases eren molt sòlides perquè ens hi continuem recolzant. I no fimbrem, sinó que ens sentim prou forts per poder —amb una visió actualitzada i modernitzada d'aquella assemblea— fer una proposta que estic absolutament convençut que els assemblearis de fa cent vint-i-cinc anys també recollirien i identificarien com la millor manera de servir l'objectiu del catalanisme que és l'Estat propi, que és l'Estat independent.

Avui ens sentim hereus d'aquella assemblea en què tot va començar. I tenim el deure de continuar aquell fil que es va començar a trenar aquí a Manresa amb una idèntica vocació de servei a Catalunya que aleshores.

Sabem que trobarem obstacles similars o potser alguns de pitjors que aleshores. Perquè, de fet, els qui us parlem, la presidenta del Parlament i jo mateix —la segona autoritat del país i la primera autoritat del país—, avui ho fem ja com a persones que estan en procés de judici; o en el meu cas, ja he rebut quatre advertiments, quatre, perquè deixem de fer el que els nostres conciutadans ens han encarregat.

Si fa cent vint-i-cinc anys no van deixar d'insistir ni amb l'eco de les amenaces que van arribar del Congrés

dels Diputats, ni amb les incerteses que segur que tenien, avui tampoc no ho farem. Avui tampoc no deixarem de persistir. Perquè, quan d'aquí a vint-i-cinc anys en aquest saló, quan ens mirem els qui hi siguin i tinguin la fortuna de ser-hi —espero que sigueu tots vosaltres—, ens puguem reconèixer en tots els qui ens hauran permès assolir l'única Catalunya possible, l'única Catalunya viable, que és la que decidim, la que decideixin els catalans d'avui i els catalans del futur.

És a dir, com va dir algú molt important: la Catalunya que sigui allò que els catalans volen que sigui. Només així serà una Catalunya lliure, moderna i democràtica.

CARME FORCADELL

Presidenta del Parlament de Catalunya

És un honor participar, com a presidenta del Parlament, en aquest acte institucional de commemoració del cent vint-i-cinquè aniversari de les Bases de Manresa.

Aquella reunió de representants d'entitats del Principat de Catalunya adherides a la Unió Catalanista i el text que s'hi va aprovar constitueixen un document fonamental de la història política de Catalunya. Destacat, especialment, perquè va marcar el final, o l'inici, segons uns historiadors o uns altres, d'una etapa del catalanisme polític.

I també perquè en anys posteriors va esdevenir un símbol per la resposta rebuda de les institucions de l'Estat i per la reacció de l'opinió de la premsa espanyola, unes reaccions que s'han repetit cada cop que el catalanisme ha presentat una proposta o un projecte polític. Primer, l'intent de ridiculització de la reunió i el text; després, la negació del diàleg, el rebuig de qui no vol escoltar, i a l'últim, la desqualificació i la criminalització. El que era una proposta de constitució regional es va arribar a titllar de separatista uns anys després a les Corts espanyoles.

Avui, cent vint-i-cinc anys després, observem que aquell text ha quedat àmpliament superat pel pas del temps, però la seva lectura feta en el seu context ens ha d'ajudar a entendre el nostre passat i a interpretar millor el present i el futur immediat. Perquè les Bases evidencien un element que és constant en la història del catalanisme polític, que des d'aquell llunyà 1892 s'ha anat repetint. Aquest fet és la persistència de la nostra identitat nacional malgrat els intents d'esborrar-la amb tot tipus d'imposicions.

També ens ajuda a entendre la voluntat reiterada de governar-nos, de gestionar des de Catalunya aquelles coses que afecten el dia a dia dels catalans i les catalanes; l'afany d'intentar articular respostes a les demandes de la nostra societat davant contextos estatals que no les atendien ni les atenen, a més de la voluntat, sostinguda durant molt de temps, de voler modernit-

zar Espanya, de voler fer que acceptés la seva pluralitat, la seva diversitat. És clar el fet que davant la negació, davant el rebuig, a les seves aspiracions col·lectives, el poble català no hi ha renunciat mai. Al contrari, les ha reforçat i les ha fet créixer.

També és important recordar que aquella no va ser la primera expressió de la voluntat catalana de recuperar els drets i la sobirania perduts amb els Decrets de Nova Planta, perquè les Bases de Manresa no van aparèixer del no-res. Responen a una realitat nacional, a una idea de fons que ha persistit i persisteix en el temps. Per això trobem altres textos, com els memorials de greuges, el missatge a la reina regent de 1888 o el «Projecte de Constitució per a l'Estat català», una proposta federalista que proposava refer l'encaix de Catalunya en una hipotètica Espanya federal.

Com veuen, una successió de demandes, de propostes, de projectes del catalanisme que al llarg del temps s'han anat adaptant i han anat variant, i que tantes vegades han estat bloquejats o escapçats, fet que ens hauria de portar a una reflexió per al present i el futur immediat. I és que els projectes impulsats pel catalanisme troben sempre grans resistències per tirar-los endavant, per fer-los realitat. Ho hem de tenir sempre present i no perdre mai la perspectiva del repte immens que comporten.

En conseqüència, aquells qui participen en el seu impuls han d'actuar assumint sempre la responsabilitat individual i col·lectiva de les seves decisions. El catalanisme, internament, ha de saber conjugar l'exigència amb la confiança, i ha de defensar el seu projecte amb tanta fermesa com intel·ligència i astúcia, perquè només així es podrà construir la Catalunya millor, més justa i més lliure a què aspira la ciutadania del país.

I, finalment, deixeu-me també felicitar els manresans i les manresanes, l'alcalde, el consistori i, en definitiva, tot el país. Perquè fa cent vint-i-cinc anys en aquesta sala va tenir lloc una reunió que sens dubte ens ha marcat el present i el futur. I, segurament, també bona part del que nosaltres estem treballant i els nostres desitjos d'avui.

MERCÈ CONESA

Presidenta de la Diputació de Barcelona

Avui comencem a celebrar el cent vint-i-cinquè aniversari de les Bases de Manresa amb la mirada posada en el futur immediat.

Les Bases van ser una peça decisiva en l'assoliment de la majoria d'edat del catalanisme, en el pas d'un sentiment profund, però difús, de la catalanitat cap a una formulació política i concreta del catalanisme.

La importància de les Bases de Manresa va ser precisament la seva transcendència i avui n'hem de reconèixer el valor. Avui hem anat molt enllà. Som més

enllà d'aquella majoria d'edat, som a un pas de formular una realització nacional de Catalunya que estava implícita en aquell i en altres documents que van aprovar els nostres conciutadans al segle XIX i a principi del XX. En definitiva, van reivindicar el progrés del poble català des de la seva sobirania.

Igual que fa tres anys, quan vam commemorar el centenari de la Mancomunitat de Catalunya, les Bases de Manresa tenen noms propis. Alguns els hem sentit avui aquí. En vull destacar un altre: el jove Prat de la Riba, que només tenia vint-i-dos anys en aquell moment. Com a impulsor de les Bases de Manresa, i havent-hi participat, va poder desenvolupar-les després al capdavant de la Diputació de Barcelona i, sobretot, de la Mancomunitat de Municipis, posant fil a l'agulla i passant de les paraules als fets, tot i col·locant els primers maons de l'edifici institucional propi, d'unes estructures d'estat avançades i modernes, d'una modernització i concepció avançada del país.

Per tant, hi insisteixo, avui recordem les Bases de Manresa perquè ens parlen de futur. Si fa cent vint-i-cinc anys es va poder visibilitzar la fugida d'un estat centralista i l'apropament a una modernització del país, avui veiem un futur que tenim a mà, a tocar, un futur que depèn de la decisió de la gent i del vot de la ciutadania.

Un segle i quart segurament és molt de temps, però també pot ser poc. És un temps en el qual hem avançat en drets i en llibertats, però tampoc no renunciarem mai a la democràcia, a avançar democràticament en aquest procés que avui tenim a les mans. I, per tant, sembla que no hagi passat gaire temps pel que fa al reconeixement dels drets nacionals.

Vull fer esment a la primera base, que parla precisament de l'«alt tribunal format per magistrats de les regions, un per cada una d'elles», destinat a «resoldre els conflictes interregionals i de les regions amb el poder central». El reequilibri del poder. Se'ns fa ben present la politització dels tribunals que estan actuant d'una manera política més que no pas per a defensar aquesta separació de poders. Igualment, la declaració de Catalunya com a «única sobirana del seu govern interior», que es fa a la base sisena i resulta d'una plena actualitat.

Així doncs, que les Bases es convoquessin a Manresa també té una significació en relació amb els representants del municipalisme. I com a presidenta de la Diputació i com a representant del món municipal, vull destacar el fet de lluitar contra una visió centralista per anar agafant aquesta força d'un catalanisme fort des dels pobles i les ciutats. Una Catalunya territori, més enllà de la força i el lideratge de la capital i la regió metropolitana. Una Catalunya dels municipis i de les comarques, de la diversitat i de l'equilibri territorial.

Per això, avui, des de la Diputació de Barcelona valem i donem suport a la ciutat de Manresa. Alcalde, de veritat, moltes felicitats. Felicitats per aquesta volun-

tat de projectar-se mitjançant aquesta efemèride. També felicitats als manresans i les manresanes perquè han d'estar orgullosos del seu passat i de com aquesta efemèride va influir en el devenir del país i del catalanisme.

Manresa va ser seu de la Generalitat durant l'etapa final de la Guerra dels Segadors, i representa avui la veu dels 948 municipis del país.

L'esperit de Manresa vol ser avui un esperit integrador i de progrés, un esperit inclusiu, un esperit democràtic i un esperit europeista.

Recordar les Bases de Manresa vol dir ara mateix enfortir el nostre somni de treballar per un país lliure, un país just i un país ple.

VALENTÍ JUNYENT I TORRAS
Alcalde de Manresa

L'aprovació de les «Bases per a la Constitució Regional Catalana» va ser un moment històric d'una gran transcendència per a la ciutat i per al país. Per això, l'Ajuntament de Manresa i el Govern de la Generalitat, amb el suport de la Diputació de Barcelona, impulsen ara la celebració del cent vint-i-cinquè aniversari d'aquest esdeveniment.

Els manresans ens sentim molt orgullosos que un fet que es considera cabdal per a la història del catalanisme polític i per al nostre país tingués lloc a la nostra ciutat. Avui, en certa manera i durant unes hores, Manresa serà la capital de Catalunya i atraurà les mirades del país.

És cert que el 1892 Manresa era la quarta ciutat de Catalunya i que aquest fet, juntament amb altres factors polítics i econòmics, va ser decisiu perquè la nostra ciutat fos l'escollida per acollir aquella històrica i transcendental reunió. Avui, quan en celebrem el cent vint-i-cinquè aniversari, hem de saber interpretar la importància d'aquell esdeveniment per a Manresa i per al país, però, sobretot, mostrar-nos satisfets del fet que va ser precisament aquesta mateixa sala on ens trobem l'escenari on es van discutir i aprovar les Bases de Manresa.

La nostra ciutat ha demostrat al llarg de la història la seva capacitat de resistència i també la seva fidelitat a la causa del catalanisme. Ara, en un moment transcendental per al futur del país, volem seguir tenint un paper destacat en el camí cap a la nostra llibertat.

També voldria aprofitar l'ocasió per traslladar la proposta plantejada pels comissaris de la commemoració perquè les ciutats i els pobles de Catalunya que ho considerin oportú dediquin algun dels seus carrers a les Bases de Manresa, com a via per a difondre'n el coneixement i transmetre la seva significació històrica, política i social.

Aquest cent vint-i-cinquè aniversari és una oportunitat per al país i per a la nostra ciutat d'ampliar el coneixement general de la població sobre les Bases de

Manresa i el que van suposar en la configuració del catalanisme polític i en la seva evolució fins al moment actual, en un procés d'una gran transcendència històrica per al país.

Per a la ciutat, bàsicament, perquè els manresans i les manresanes coneguem que la nostra ciutat va acollir fa cent vint-i-cinc anys un fet cabdal per a la història de Catalunya, i perquè Manresa es pugui projectar a la resta de Catalunya com una de les ciutats importants del país gràcies a la commemoració de fets tan significatius com els que rememorem avui.

Per al país, és evident que estem vivint un moment transcendental en la història de Catalunya i en certa manera les Bases de Manresa van ser en el seu dia —en un context evidentment molt diferent— la primera manifestació política del catalanisme que, després d'una evolució històrica, ens ha portat a la situació que tots plegats coneixem.

Per tant, esperem fer arribar a la ciutadania aquests missatges sobre l'especial significació històrica de les Bases de Manresa i també la que poden tenir actualment en el context social i polític en què ens trobem.

Voldria agrair molt especialment la feina que des d'un primer moment han fet les entitats de la ciutat compromeses a fer diverses activitats durant aquest any de commemoració, i també a la resta de persones que s'han ofert a col·laborar d'una manera o d'una altra en el programa.

Però també voldria deixar molt clar que el president de la Generalitat i el seu govern —que ens ha triat com una de les celebracions oficials de 2017—, així com el Parlament de Catalunya i la Diputació de Barcelona ens han fet costat perquè aquesta celebració fos com més lluïda millor.

Un reconeixement als comissaris, als membres de la Comissió Cívica i als professionals i tècnics de l'Ajuntament. La feina, l'entrega, l'esforç i la dedicació de tots plegats ens permetran que aquesta festa tingui el relleu que es mereix.

Voldria acabar com he començat, donant-vos la benvinguda a aquesta ciutat, a Manresa, i dient que aquesta commemoració que culminarà el març de 2018 segur que servirà perquè tots plegats estiguem al voltant del projecte que està vivint el país.

FRANCESC COMAS CLOSAS
JORDI RODÓ RODÀ
Comissaris de la commemoració

Com a manresà, deixeu-me expressar abans de res la meua emoció personal —que sé que és compartida per la majoria dels presents— per la solemnitat d'aquest acte i la importància històrica que va tenir per a Manresa i per a Catalunya. Va ser important fa cent vint-i-cinc anys i ara volem que ho torni a ser.

La Unió Catalanista, constituïda com una federació que aglutinava diverses entitats catalanistes a final del segle XIX, va convocar la seva primera assemblea els dies 25, 26 i 27 de març de 1892 amb l'objectiu d'elaborar unes «Bases per a la Constitució Regional Catalana». I Manresa va ser la ciutat escollida per a celebrar aquesta assemblea.

Per això, aquest any, l'Ajuntament de Manresa i el Govern de Catalunya, amb el suport de la Diputació de Barcelona, van decidir commemorar aquest fet històric tant en l'àmbit local com en el nacional. Per a la seva organització, es van nomenar dos comissaris —Jordi Rodó, a qui agraeixo públicament el seu treball i dedicació, i qui us parla— i una Comissió Cívica formada per representants de les administracions que hi donen suport, les entitats manresanes representants d'aquella època, les acadèmies —la local, el Centre d'Estudis del Bages, i la nacional, l'Institut d'Estudis Catalans— i dotze persones a títol individual, la funció de la qual és representar les institucions convocants i elaborar el programa de la commemoració.

Pel que fa al programa, es desenvoluparà durant un any, des d'avui fins al 31 d'octubre de 2018. Des de demà mateix s'anirà desgranant i es faran les activitats que ja estan programades i les que encara estan per considerar.

El programa que s'està configurant, tant a escala local com nacional, s'estructura en tres grans àmbits:

— Institucional: amb actes de caràcter commemoratiu com el d'avui i el que farem demà obert a tota la ciutadania. O el de cloenda, que serà, si Déu vol, d'aquí a un any al Saló de Sant Jordi de la Generalitat.

— Acadèmic: ja s'ha escrit i debatut molt sobre les Bases i els orígens del catalanisme i la Catalunya de l'època, però intentarem d'aportar una mirada actualitzada si escau al coneixement existent amb conferències i seminaris i amb alguna publicació. Especialment, volem fer una mirada local per analitzar la Manresa de fa cent vint-i-cinc anys.

— Divulgatiu: més enllà de l'àmbit acadèmic, tenim com a objectiu fer conèixer els fets de les Bases, la seva gent i la ciutat i el país d'aleshores. Per això s'han programat diverses exposicions (d'una manera destacada, la de la Diputació per a tancar la commemoració a Manresa i Barcelona), actes populars, un web que anirà recollint i difonent tot el coneixement que es vagi tenint durant la commemoració. Volem que la gent de l'avinguda de les Bases de Manresa sàpiga que el nom del carrer no ve de les basses, dels dipòsits, de l'aigua de la séquia que hi ha al costat com es pensaven quan li van canviar el nom i com encara avui molta gent pensa com s'ha pogut comprovar aquests dies. I proposarem que altres ciutats de Catalunya posin el nom de les Bases a un carrer.

Hem convidat les entitats de la ciutat a adherir-se a la commemoració amb la seva pròpia activitat o parti-

cipant de les iniciatives de la comissió. I cal dir que agraïm l'alt grau de participació que ja tenim. Per exemple, el Consell Regular de la DO Bages (que recordarà els cent vint-i-cinc anys de la fil·loxera), l'Orfeó Manresà i l'Orfeó Català, el Centre Excursionista, els Amics de la Seu, el Col·legi d'Advocats, les fundacions Independència i Progrés i del Parc de la Séquia, etc., ja han proposat activitats per afegir-les al programa.

L'objectiu principal d'aquest programa és la divulgació dels fets de les Bases de Manresa per conscienciar els ciutadans sobre la seva història, per comprendre el present i per reflexionar sobre el futur.

En l'àmbit local, volem constatar el relleu històric d'una ciutat compromesa amb el país, fent una revisió del seu paper fa cent vint-i-cinc anys i també una reflexió propositiva sobre el seu posicionament actual i futur en la nova Catalunya. Volem conscienciar els manresans sobre el seu passat, fomentar l'autoestima ciutadana i impulsar la projecció de Manresa, una Manresa que el 1892 era la quarta ciutat del país, que va ser triada per celebrar-hi la primera assemblea de la Unió Catalanista perquè representava la centralitat geogràfica i alhora la voluntat de descentralització, perquè era una potència econòmica, pel seu vigor social, per la força dels seus grups catalanistes (Lliga Regional, la publicació *Setmanari Català*...), pel renom de ciutat icònica en la resistència nacional: la Covadonga catalana... la ciutat castigada i cremada per les tropes borbòniques i després per les napoleòniques per la seva lleialtat al país.

A escala nacional, la celebració té lloc en un moment clau en la nostra història. En cent vint-i-cinc anys hem passat de proclamar unes bases per a una constitució regional a estar discutint si fem la constitució per a una república. No és objecte de la commemoració interferir en el desenvolupament del procés que viu el país. Avui no cal que es trobin un centenar de prohoms en un saló de sessions per a dibuixar unes estructures d'autogovern; ara tenim un Parlament i un mandat democràtic per saber sobre quines bases construïm el futur.

Les Bases de Manresa van ser la culminació d'un procés d'emancipació econòmica, social, cultural, de renaixença nacional, després de l'ensulsiada del 1714 i van representar una inflexió en l'estat d'opinió i de compromís de les elits del país per construir una estructura nacional i han esdevingut un referent inexcusable de l'articulació del catalanisme polític al llarg del segle xx.

Fins i tot vam tenir l'honor que el president Macià, just proclamada la República, lluís la bandera de la

Unió Catalanista pels carrers de Manresa en l'homenatge a les Bases i en la col·locació d'aquesta làpida que presideix el Saló.

Avui, cent vint-i-cinc anys després, en un moment crucial per a Catalunya, l'esperit de les Bases de Manresa continua més vigent que mai.

Si mirem enrere, demà farà cent vint-i-cinc anys, concretament els dies 25, 26 i 27 de març, que una bona colla de prohoms del país va arribar a la ciutat en tren (trigant el mateix que ara) per fer-hi una assemblea. Hi van dinar, sopar, dormir, van conèixer la ciutat, hi van fer actes literaris, van anar a Sant Benet en carruatge, etcètera.

I a la tarda, en aquest mateix saló de sessions que estava al revés i amb menys gent que la que hi ha ara aquí, s'hi van reunir delegats de més de cent cinquanta poblacions catalanes que procedien de gairebé tot Catalunya i que eren una bona representació de la burgesia catalana. Entre ells, hi havia prohoms il·lustres de la Catalunya de la Renaixença, del Modernisme i del futur Noucentisme.

On ara vostès estan asseguts, hi van seure noms il·lustres, que esdevindrien també els líders del catalanisme polític del nou segle, com ara Domènech i Montaner —president—, Prat de la Riba —secretari—, Àngel Guimerà, Puig i Cadafalch, Narcís Oller, Narcís Verdager i Callís, etc.

I també cal destacar els prohoms de la ciutat: Oleguer Miró —manresà il·lustre—, Marià Vallès, Francesc Moragas —barceloní, manresà d'adopció i fundador de «La Caixa»— o Lluís Espinalt.

Avui, en aquest saló tan carregat d'història, volem recordar aquells fets que hi van succeir. Ho fem des d'un edifici que el gener d'enguany ha estat declarat bé cultural d'interès nacional pel seu paper en la història de Catalunya.

Commemorarem les Bases de Manresa, però més enllà de l'articulat dels disset punts aprovats, que es poden llegir i interpretar en el context d'aquella època, creiem que hem de recordar l'esperit que va moure aquella gent i per això recordarem tot seguit fragments d'alguns dels discursos que es van pronunciar demà farà cent vint-i-cinc anys en aquest mateix espai.

Us convidem a escoltar les paraules, carregades de sentiments i de raons, que van ressonar en aquesta sala i que van pronunciar Lluís Domènech i Montaner, arquitecte i president de l'Assemblea, el reconegut escriptor Àngel Guimerà, el jurista Josep Torres Sampol i el manresà Lluís Espinalt, secretari d'organització local de l'Assemblea ara fa cent vint-i-cinc anys.